

Šopek.

Cvetke trga Zorka mala,
Cvetke trga po livadi.
Peva, vriska, teka, skače,
Pa priskače do potoka.
Dolgo tam utrga bilko,
Ž njo povije pestri šopek
In ga bistrim valčkom kaže,
Kaže ga in beseduje:

„Glejte, valčki, cvetke krasne,
Cvetke krasne, šopek pestri.
Kaj bi dali valčki bistri,
Valčki bistri, srebropeni,
Da podarim vam ta šopek?“

Zavrvrjajo valčki bistri:

„Ribice ti damo zlate,
Kar pod nami jih vzigrava,
Če podariš nam cvetice,
Dete rosno, dete mlado.“

„Cvetek teh vam ne podarim,
Valčki bistri, srebropeni.

Le imejte, ribce, svoje,
Ribce zlate, urne gibke.
Šopek ta na grob ponese
Mamki rajni, mamki dobri,
Da se spomni svoje Zorke,
Zorke svoje, Zorke male.“

Pribuči pa roj bučelic,

Sede deklici na šopek. —

Zatrepeče dete nežno,

V strugo pade pestri šopek,

V strugo pade in odlpôve

Z valčki dalje in izgine.

Zavrvrjajo valčki bistri:

„Dete rosno, dete mlado,

Kakor šopek ti ubegne

Čas mladosti, čas radosti,

In privede te tja gori

K mamki rajni, mamki dobri.“

Soški.

Prav ti je!

(I. Štrukelj.)

Komaj so vstali ilovški otroci, pa so že gnali tak vrišč, da ga je bila polna vsa Ilovica, dasi je štela celih petnajst hiš. No, pa tudi ni bila majhna reč, zaradi katere so imeli toliko opraviti. Da je bilo nekaj posebnega, priča že to, ker so zložili celó dve vrstici zabavljive pesmi, katero so kričeč ponavljali ter se ji smejali. Skovali so ti-le vrstici:

»Podgornikov Luka
Pa nima klobuka!«

»Pač ga bo grizlo!«

»To bo gledal!«

»Prav mu je!«

»Skupil jo je, skupil, da jo bo pomnil!«

»Ali smo mu jo tudi zagodli! Vsak otrok se bo brž naučil: Podgornikov Luka — pa nima klobuka! Ha — ha!«

Taki-le in še porednejši so bili pomenki ilovških bosopetnikov, ko sta se jim posrečili dve vrstici nove pesmi. Pa pri teh dveh vrsticah je tudi ostalo; dalje kar ni šlo, pa ni hotelo iti.

Podgornikovega Luko so pa vendar-le zjezili. In kaj bi ga ne? Le pomislite! Kakor sitne muhe so tekali okrog Podgornikovega doma otroci in vsak je nagajal: »Podgornikov Luka — pa nima klobuka!«

Kaj čuda torej, če Luka tisto jutro še zajutrekovati ni maral. »Le jej, pa je; kaj bi se repenčil in gledal, kakor jelen v praproč«, karali so ga mati. »Klobuk boš že danes našel, pa bo vse dobro.«

Toda Luka le ni hotel z drugimi zajemati, temveč premišljeval je prejšnji večer in nejevoljen je bil sam nad seboj. Kaj se je pa pripetilo poprejšnji večer? Brž zveste.

Podgornikov Luka, najstletni nagajivec, je šel popoldne pred tem jutrom z nekaterimi vaškimi otroci na senožete po cvetice, ki so jih potrebovali za praznik sv. Rešnjega Telesa, da bi z njimi okrasili slavolok med mlajema. Domov gredé je pa stekel pred drugimi — delala se je že noč — ter se jim skrtil ob stezi v visoko rži, da bi jih strašil. Toda oni so se obotavljali in hodili počasi (kakor je pač navada takih tičkov), Podgornikov je pa tačas sladko zaspal v rži. Davno so že odšli otroci mimo spečega strahu v rži, seveda nevedé zanj, toda Podgornikov je še vedno »dreto vlekel.« Ko ga pa le ni bilo domov, dasi je bila že temna noč, jeli so domači povpraševati pri sosedih, kje bi bil Luka. Ali vsi otroci, ki so bili na senožetih, trdili so, da je šel dobršno četrt ure pred njimi domov. »Kje neki tiči?« ugibali so mati že v skrbah.

Prav ta čas je pa tudi Luka premišljeval, kje je prav za prav. Zbudil se je namreč v rži, hitro skočil po koncu ter iskal steze. Pa kakor je že zaspal človek, ni je mogel najti, čeprav je že veliko rži pohodil. Še-le luči po hišah v Ilovici so mu povedale, kam naj se drži, da pride do ljudij. Naposled vendar dospe na pravo, dobro mu znano pot, toda sedaj še-le opazi, da klobuka nima. In ta trenutek se mu je godilo nekako podobno, kakor tistemu Tomažu, o katerem pojó: »Naprej ne vem, nazaj ne smem.« Luka pa domov ni smel brez klobuka, nazaj ni vedel, kje bi ga dobil. Toda boljše je iti domov brez klobuka, kakor pa tavati po polju v temi. Zato jo je pa tudi Luka pribrisal domov brez klobuka. To je bilo sedaj vprašanj in pozvedovanj, zlasti zaradi pokrivala. Luka je vse povedal, tudi svojo hudomušno namero — kaj pa je hotel drugega? Ali da je vedel, da posluša pod oknom Zdražbin Jakec, brez dvoma bi bil vse utajil ter se kako drugače izrezal iz zadrege. Ko je pa Zdražbin Jakec ujel to novico, zdela se mu je tako imenitna, da jo je nemudoma raznesel po Ilovici, in zato je bila tudi drugo jutro taka reč med vaškim drobižem in tako nagajanje okrog Podgornikove hiše. Pa ne le drugi, ampak celó rodni bratje in sestre Lukove so se norčevali z Luko zaradi izgubljenega klobuka. Kajpak je bila zato brž tožba pred Podgornikovo materjo: Luka se je pritoževal, da ga vsi dražijo, drugi so pa prosili pomoči, ker jih Luka tepe. No, mati so le predobro poznali svoje otroke ter tudi to-le modro zinili: »Nič drugega ne bom storila, kakor zvezala vas bom vse skup ter po bregu zavalila, pa bo zmiraj najporednejši na vrhu.« To je pomagalo; zakaj, če bi bili mati res storili to, kar so pretili, pokazala bi se bila pravica: vsak nekaj so bili krivi in vsak nekaj časa bi bil vrhnji, ko bi se valili po bregu navzdol. Toda do tega ni prišlo.

Čez pol ure je prijokal Luka vnovič k materi. Iskal je namreč klobuk, pa pri tem zopet pomečkal precej rži ter bil zato tepen. Sosed Lovrač pa

nima lahke roke — zato nove solze. »Prav ti je!« dejali so mati, »drugič bodi pa pametnejši!« »Jedenkrat sem strašil«, pa je sklepal Luka, »a ne bom nikdar več.« Potem si je obrisal solze in skušal pozabiti svojo nezgodo. In še tisti dan je z drugimi vred vesel prepeval: Podgornikov Luka — pa nima klobuka!

Saj ga res ni imel do žetve, še-le takrat so ga našle žanjice ter ga mu dale z besedami:

»Podgornikov Lukec
Pa ima klobukec.«

Poznate vrtec . . . ?

Poznam jaz vrtec skrit,
Ki ograjen je varno;
V njem sije solnca svit,
Ko je drugod viharno.

Obdelane skrbno
V tem vrtcu so gredice.
Nebeške v njem cvetó
In vonjajo cvetlice.

Najlepši cvet stoji
Na sredi vrtca tega:
Kot drugih kralj se zdi,
Vse njega duh presega.

Zaliva ga vrtnar
In h kolčku privezuje.
In kot najdražja stvar
Ga ljubi in neguje.

Poznate vrtec ta,
Poznate cvet, vrtnarja?
Nedolžnost — cvet srca
In angeljčka čuvarja?

Naum.

